

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.316/2013/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a **2014. szeptember hó 17. napján** tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. június hó 20. napján kihirdetett 22.B.241/2013/23. számú ítéletét annyiban **változtatja meg**, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetést, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.35.226/2009/16. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését és a 2.000,- (kettőezer) euróra elrendelt vagyonekhozást **mellőzi**.

A 2.000,- (kettőezer) euró lefoglalását megszünteti és azt a vádlott részére rendeli kiadni azzal, hogy annak a jelen ügyben felmerült 21.000,- (huszonegyezer) forint bűnügyi költséget érintő részét a megfizetés biztosítására **visszatartja**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 175.020,- (egyszázhetvenötezer-húsz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Abban az esetben, ha a terhelt tartózkodási helye a jogerős határozat meghozatala után ismertté válik a Be. 531. § (7) bekezdése alapján a javára perújítási indítványt lehet előterjeszteni.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a vádlott távollétében lefolytatott eljárásban 2013. június hó 20. napján kihirdetett 22. B.241/2013/23. számú ítéletével a vádlottat közúti veszélyeztetés büntette (1978. évi IV. törvény 186.§ (1) bekezdése), hivatalos személy elleni erőszak büntette (1978. évi IV. törvény 229.§ (1) bekezdése) és 2 rendbeli vesztegetés büntette (1978. évi IV. törvény 253.§ (1) és (2) bekezdései) miatt - halmazati büntetésül - két év börtönre, három év közügyektől eltiltásra és öt évre Magyarország területéről kiutasításra ítélte.

Egyben elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.35226/2006/16. számú ítéletével kiszabott nyolc hónapi börtön végrehajtását is.

Az eljárás során lefoglalt 2000 euróra vagyonekhozást rendelt el és a felmerült bűnügyi költségből 21.000 forint megfizetésére a vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen kizárólag a védő jelentett be fellebbezést, felmentés érdekében.

A **védő** a másodfokú eljárásban részletesen indokolt fellebbezésében elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban büntetésének enyhítését és a kiutasítás mellőzését, harmadsorban a vagyonelkobzás mellőzését indítványozta.

Vitatta a hivatalos személy elleni erőszak tekintetében a kihallgatott rendőrök tanúvallomásának tartalmát, valamint a rendőri jelentés bizonyítékkénti felhasználhatóságát és azzal érvelt, hogy az intézkedés erőszakkal történő akadályozása nem nyert bizonyítást. A közúti veszélyeztetést illetően kétségbe vonta, hogy a gyalogátkelőhely megközelítése során a járművel a vádlott KRESZ-szabályt sértett, illetve mások életét vagy testi épségét közvetlenül fenyegető, konkrét veszélyhelyzetet idézett volna elő. A vesztegetéssel kapcsolatban iratellenesnek ítélte a törvényszék azon megállapítását, hogy a terhelt beszéli a magyar nyelvet, - ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a rendőrök azt értették félre, hogy felhívta a figyelmüket a pénztárcájával együtt tőle elvett pénzre.

A védő álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a terhelt kiutasítására jogellenesen került sor, mivel magyar származású házastársa engedéllyel tartózkodik Magyarországon, míg a 2000 euró valójában nem volt adott vagyoni előny tárgya.

Amennyiben a másodfokú bíróság a felmentésre irányuló fellebbezést nem találta alaposnak, a kiszabott szabadságvesztés büntetés mérséklését, továbbá a kiutasítás és a vagyonelkobzás mellőzését kérte.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** BF.679/2013/1. számú átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen a bejelentett védői perorvoslatot - a vagyonelkobzás mellőzésére irányuló rész kivételével - alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a törvényszék által az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, a mérlegelési jogkörben megfelelően értékelt bizonyítékok alapján megállapított tényállás megalapozatlansági okoktól mentes, így felülbírálatra alkalmas. A törvényszék bűnösségre vont következtetése okszerű, a vádlott által elkövetett cselekmények minősítése is helyes. Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően hatályba lépett új büntető törvény nem tesz lehetővé kedvezőbb elbírálást, ezért változatlanul helytálló az elkövetéskori törvény alkalmazása.

A vagyonelkobzással kapcsolatban egyetértett a védelemmel, annak mellőzését, - ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett védői fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel teljes terjedelmében felülbírálta a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartásával járt el. A törvényszék a Be. XVI. Fejezete szerint

lefolytatott megismételt eljárásban maradéktalanul betartotta a Be. XXV. Fejezetében írt, a terhelt távollétében lefolytatandó eljárásra vonatkozó szabályokat is.

Az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottat szabályszerű hirdetményi kézbesítéssel idézte valamennyi tárgyalásra, s az eljárásról a külföldi állampolgár konzuli képviselőjét is tájékoztatta. Az eljárás részvevőit a szükséges figyelmeztetések után, a figyelmeztetésre adott válaszuk rögzítésével hallgatta ki, a releváns okirati bizonyítékokat tárgyalás anyagává tette. A határozatot a terhelttel hirdetmény útján szabályszerűen közölte.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából szükséges bizonyítékokat hiánytalanul feltárta.

Az így beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyes tényállást állapított meg, amely csak a vádlott korábbi büntetése, valamint az elsőfokú ítélet meghozatala óta megváltozott családi körülményei tekintetében szorul pontosításra, illetve kiegészítésre.

Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban az iratok alapján - a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottn - az alábbiak szerint egészíti ki:

A vádlottal szemben az 1./ alatt hivatkozott másodfokú határozat helyesen 2007. április 17. napján emelkedett jogerőre és a felfüggesztett szabadságvesztés tartama nyolc hónap volt.

A 2./ alatt felhívott büntetést a jelen eljárással összefüggő, azonos időben megvalósított vagyon elleni bűncselekmény miatt szabta ki a bíróság, így az korábbi büntetésként nem vehető figyelembe. Az erre vonatkozó részt a másodfokú bíróság a történeti tényállás 1./ pontjába emeli át.

A vádlott román állampolgárságú, korábban tartózkodási engedélyt kapott házastársa Magyarországon lakcímmel nem rendelkezik. *(a lakcímnnyilvántartó másodfokú eljárásban beszerzett tájékoztatása alapján)*

A fenti kiegészítéssel a tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, amikor számot adott arról, hogy mely bizonyítékokra alapította a tényállást.

A vádlott tagadásával szemben 1. és 2. sz. sértettek vallomásának alapulvételével megállapított tényállást alátámasztották 1-3. számú tanúk vallomásai, amelyet az általuk készített és az elsőfokú bíróság által elfogadott rendőri jelentés is megerősített.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint sem aggályos a mozgó gépkocsival ellökött 1. és 2. sz. sértettek vallomása. A rendőrök a hasonló jellegű, elszaporodott trükkös lopások miatt jogszerűen intézkedtek a vádlottal szemben és közülük még a földre került 1. sz. sértett sem próbálta a terhelti cselekményt súlyosabb, esetleg élet elleni bűncselekményként beállítani. Kellő érveléssel fogadta el az elsőfokú bíróság e tanúk előadását a terhelt magyar nyelv használatával, illetve a kötelezettségük megszegéséért felkínált pénzzel kapcsolatban is.

A helyszínen a terhelt számára még abban az esetben is egyértelmű volt, hogy vele szemben rendőri intézkedés zajlik, ha az autóban várakozva nem látott arra a helyre, ahol a társát elfogták, - mivel a civil ruhát viselő, nem rendőrségi jelzésű gépjárművekkel jelenlévő rendőrök ebbeli minőségüket ismételten, hangosan, több nyelven közölték vele. Ezen hivatalos intézkedésnek szegült ellen erőszakkal, amikor mozgó gépjárművével a vele szemben intézkedő két rendőrt ellökte. Ekörben a közlekedés elleni bűncselekmény megvalósulásához nem volt szükség többlet-cselekményre, így annak sincs perdöntő jelentősége, hogy a tolatás helyszínén van-e gyalogátkelőhely, illetve, hogy az adott pillanatban azon át akart-e haladni gyalogos. A terhelt nyilatkozatából is erre vonható egyértelmű következtetés.

A vádlott magyar nyelv ismeretével kapcsolatban csupán látszólagos ellentmondásnak tűnik, hogy a nem magyar anyanyelvű terhelt érdekében a büntetőeljárás során tolmács járt el. A Be.9.§ (1) bekezdésében megfogalmazott garanciális rendelkezésből adódóan a büntetőeljárás nyelve a magyar és senkit nem érhet hátrány e nyelv nem tudása miatt. A terhelt az eljárás azon szakában, ahol személyesen részt vett az eljárási cselekményeknél, maga is kérte tolmács biztosítását. A fenti szabály alapján a büntető eljárás során a jogi szakkifejezések megértéséhez, illetve a releváns tények pontos rögzítéséhez indokolt tolmács közreműködését igénybe venni, s ezzel a jogukkal olyan külföldi személyek is élni szoktak, akik jól beszélnek magyarul, de nyelvtudásuk nem elég alapos ahhoz, hogy a jogi nyelv buktatóit megértsék, illetve gondolataikat pontosan közvetítsék. A

nyelvismeret tehát nem zárja ki a tolmáchoz való jogot. Életszerű, hogy az évek óta Magyarországon élő, más hivatalos ügyeinek intézéséhez anyanyelvi tolmácsot nem igénylő vádlott rendelkezett olyan szintű magyar nyelvtudással, amely a mindennapi életben való boldogulását biztosította és képessé tette az általa hangoztatott, többször megismételt ajánlat megtételére.

Ebből adódóan ekörben is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor a terhelt mondandójának félreértésére hivatkozó, célszerű védekezését nem fogadta el.

A védői fellebbezéssel szemben a törvényszék helytálló magyarázatát adta annak, hogy milyen indokkal vetette el a terhelt valamennyi cselekmény elkövetését tagadó védekezését. Emiatt a logikus és iratszerű mérlegelést támadó fellebbezés nem alapos és a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

A helyesen és megalapozottan megállapított tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróságnak a Btk. 2.§-ára figyelemmel vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta hatályba lépett új büntető törvény rendelkezései a vádlottra kedvezőbb elbírálást tesznek-e lehetővé.

Ekörben azt lehetett megállapítani, hogy a 2012. évi C. törvény 310.§-ában írt hivatalos személy elleni erőszak büntetési tétele sokkal súlyosabb, mint az 1978. évi IV. törvény 229.§ (1) bekezdése szerinti, mivel az elkövetés idején legfeljebb három évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé.

Eltérnek a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések is.

Míg az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény 83.§-a értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényi keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez, - a 2012. évi C. törvény 80.§ (2) bekezdése határozott tartamú szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértékét tartja irányadónak.

A 2012. évi C. törvény 74.§ (1) bekezdés f/ pontja vagyonek Kobzás alá vonja az ígért vagyoni előny tárgyát is, szemben az 1978. évi IV. törvény 77/B § e/ pontával, amely értelmében csak az adott vagyoni előny tárgya esik vagyonek Kobzás alá.

Ugyanakkor az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bek. II. tétele a börtönfokozathoz igazodóan a büntetés háromnegyed részének, míg a 2012. évi C. törvény 38.§ (2) bek. a/ pontja a szabadságvesztés kétharmad részének kiállása után biztosítja a feltételes szabadság lehetőségét.

A fentiek egybevetéséből az állapítható meg, hogy a másodfokú eljárás idején hatályos büntető törvény a terheltre összehatásában hátrányosabb az elkövetéskorinál, ezért változatlanul helyes a törvényszék által felhívott 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek alkalmazása.

A törvényszék nem tévedett a cselekmények minősítésekor sem.

A vádlott a tényállásban írt magatartásával, a közúti közlekedés szabályainak szándékos megszegésével a vele szemben intézkedni kívánó rendőrök életét, testi épségét közvetlen veszélynek tette ki. Az adott körülmények között - a motorházra esés, illetve talajra leülés folytán - mindkettőjükénél fennállott az élet, testi épség sérelmének reális lehetősége. A testi sérülés bekövetkezésének elmaradása csak a véletlennek köszönhető.

A vádlott cselekményét az a tudati törekvés motiválta, hogy a vele szemben intézkedő hivatalos személyeket jogszerű tevékenységükben bármely módon - akár a közvetlen veszélyhelyzet létrehozása útján - akadályozza és magát a rendőri intézkedés alól kivonja. Mindezekből következően nem tévedett az ügyben eljáró elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlott bűnösségét a Btk. 186. §-ának (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetében és a Btk. 229. §-ának (1) bekezdésében meghatározott hivatalos személy elleni erőszak büntetében megállapította. A vádlott hivatalos személyt sértő cselekményét helyesen minősítette a törvényszék a két intézkedő rendőr egységes eljárására figyelemmel egy rendbeli bűncselekménynek, ennek törvényhelyi megjelölése csak azzal volt pontosítandó, hogy a cselekmény a Btk. 229. § (1) bekezdésének I. fordulatába ütközik.

Ugyanakkor a közélet tisztasága elleni bűncselekményt az állandóan követett bírói gyakorlat nem tekinti természetes egységnek. A szóban forgó bűncselekmény jogi tárgya a hivatalos személy működésének törvényes rendje és a működésébe vetett bizalom. Amikor a vádlott két rendőrnek ajánlott fel pénzt, hogy őket ezzel hivatali kötelességük megszegésére bírja rá, - ezt a jogvédte érdeket kétszer sértette meg. Így a Btk.253.§ (1) bekezdésében meghatározott, de a (2) bekezdés szerint minősülő cselekménnyel - a törvényszék álláspontjával egyezően - két rendbeli vesztegetés büntette valósult meg.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a törvényszék helyesen vette számba, de a nagyszámú súlyosító körülmény nyomatékát nem értékelte kellő súllyal.

Ennek következtében a kiszabott börtönbüntetés mértéke inkább enyhe, mint súlyos, azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság csak ennek megállapítására szorítkozhat.

Tévedett azonban a törvényszék, amikor a közügyektől eltiltás alkalmazásának feltételeit nem vizsgálta kellő körültekintéssel és olyan külföldi állampolgárral szemben szabta ki a mellékbüntetést, akinél ennek nem volt törvényes alapja.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés jogfosztó-korlátozó jellegű, alkalmazására kizárólag szándékos bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott végrehajtandó szabadságvesztés mellett kerülhet sor, ha az elkövető a közügyekben részvételre méltatlan. Az eltiltás alapja ugyanis az a társadalmi értékítélet, hogy meghatározott jellegű és jelentősebb súlyú bűncselekmények elkövetői vagy a többszörösen büntetett személyek méltatlanok mindazon jogok gyakorlására, amelyekben csak tisztességes állampolgárok vehetnek részt.

A közügyektől eltiltás nemcsak magyar állampolgárokkal, hanem a hazánkban letelepedett külföldi állampolgárokkal szemben is alkalmazható (BJD 5748. számú jogeset). Ennek az az elvi indoka, hogy a Magyarországon letelepedett, hosszabb idő óta munkát vállaló, családot alapító külföldi állampolgárok is gyakorolhatnak olyan jogokat és betölthetnek olyan tisztségeket, amelyeket a közügyektől eltiltás érinthet.

A vádlottat Magyarországon legális tartózkodási jog nem illeti meg, semmilyen módon nem vehet részt ténylegesen a közügyek gyakorlásában, így még önkormányzati választott tisztséget sem tölthetne be. Emiatt a mellékbüntetés alkalmazásának semmilyen alapja nem volt, ezért a közügyektől eltiltást a másodfokú bíróság mellőzte.

Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ugyanakkor a közúti járművezetéstől eltiltás indokoltságát. Az elkövetéskor mellékbüntetésként szabályozott (a Btk. 38. § (2) bekezdés 3./ pontja szerinti) járművezetéstől eltiltás alkalmazására másodfokon a súlyosítási tilalom sérelme nélkül (Be. 354.§ (4) bek. f/ pontja) nem kerülhetett sor.

A kiutasítás tekintetében a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal.

A kizárólag külföldi (nem magyar vagy hontalan) állampolgárokkal szemben alkalmazható mellékbüntetéssel érintett személy jogerős kiutasítása esetén köteles az országot elhagyni, illetve tűrni, hogy őt az ország területéről eltávolítsák. A kiutasított a kiutasítás tartamának lejártáig külön engedéllyel sem térhet vissza az

ország területére. A bírói gyakorlat a kiutasítás alkalmazásakor az adott ügy valamennyi körülményeit, a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi enyhítő és súlyosító tényezőkön kívül figyelembe veszi a családi egység fenntartásának érdekét, és ezek együttes mérlegelésével határozza meg a kiutasítás indokoltságát, szükségesség esetén pedig a mellékbüntetés tartamát.

A szerb állampolgárságú terhelt magyarországi tartózkodásának jogcímét, családi kapcsolatait vizsgálva az állapítható meg, hogy a bűncselekmény elkövetése után, az ellene folyó büntetőeljárás során (2010. november 6. napján) kötött házasságot egy román állampolgárral, majd ezt követően EGT állampolgár családtagjaként tartózkodási kártya iránt kérelemmel fordult a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalhoz, amelyet 2011. július 14. napján jogerősen elutasítottak.

Ebből adódóan a vádlott Magyarország területére beutazásra vagy tartózkodásra jogosító vízummal vagy tartózkodási engedéllyel nem rendelkezik. *(bírószági iratok 11./ sorszám alatti átirat)*

A terhelt családi életének tiszteletben tartásához való jog vizsgálatánál megállapítható, hogy házastársa jelenleg Magyarországon bejelentett tartózkodási hellyel nem rendelkezik, illetve mobiltelefon szolgáltatás igénybevételére vonatkozó korábbi előfizetése sem áll fenn. Ebből arra vonható következtetés, hogy 1. sz. tanú sem tartózkodik Magyarországon, így nincs olyan családi érdek, amely a kiutasítás feltételeként vizsgálandó volna.

A másodfokú bíróság ezért megalapozottnak találta a törvényszék kiutasítással kapcsolatos döntését, s a határozott időre szóló mellékbüntetés tartamát is megfelelőnek ítélte.

Az így meghatározott fő- és mellékbüntetések összehatásukban alkalmasak és szükségesek ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét érvényre juttassák. A fentiekből következően az enyhítésre irányuló fellebbezés alaptalan.

Tévedett a törvényszék, amikor az elkövetéskor irányadó törvény kötelező rendelkezésére hivatkozva rendelt el vagyonelkobzást a vádlottól lefoglalt, a rendőrök hivatali kötelességének megszegésére szánt pénzre. A hivatkozott törvényhely (1978. évi IV. törvény 77/B § e/ pontja) helyes értelmezése alapján csak az adott vagyoni előny tárgya esik kötelezően vagyonelkobzás alá, azaz a felkínált, de ténylegesen át nem adott vagyoni előnnyel kapcsolatban nincs az intézkedésnek indoka. Emiatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság vagyonelkobzással rendelkezését mellőzte.

A 2000 euró lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján megszüntette és a (2) bekezdés szerint a vádlottnak rendelte kiadni.

A terheltnek kiadandó pénz tekintetében azonban a Be. 157.§ (1) bekezdése alapján a vádlott terhére megállapított, az állma javára megfizetendő bűnügyi költség erejéig visszatartást rendelt el.

A felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásával kapcsolatos elsőfokú rendelkezés meghozatalakor megfelelt a törvény rendelkezéseinek. A 4/2006. Büntető jogegységi határozat értelmében azonban a próbaidőre felfüggesztett büntetés végrehajtásának nem jogerős elrendelése a büntetés elévülését nem szakítja félbe.

A jogegységi határozat II. pontja értelmében a felfüggesztett büntetés elévülése a próbaidő leteltének napján kezdődik. A Btk. 67.§ (1) bek. d/ pontja szerint az öt évet el nem érő szabadságvesztés öt év elteltével évül el. A büntetés elévülését - a próbaidő letelte után - a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelő jogerős bírósági határozat szakítja félbe. Ebben az esetben a büntetés elévülésének tartamába a próbaidő leteltétől a végrehajtást elrendelő bírósági határozat jogerőre emelkedéséig eltelt idő nem számít be.

A vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.35.226/2009/16. számú ítéletével kiszabott nyolc hónapi szabadságvesztés próbaideje 2009. április 17. napján lejárt. A felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának jogerős elrendelésére 2014. április 17. napjáig nem került sor, ebből adódóan a másodfokú eljárás idejére a felfüggesztett büntetés végrehajthatósága elévült. Emiatt mellőzte az ítélet tábla a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését.

Az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatának kihirdetéséig felmerült bűnügyi költség viseléséről számszaki hiba nélkül, a törvénynek megfelelően döntött.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta felmerült bűnügyi költségből a magyar nyelv nem ismeréséből adódó fordítási költségek a Be. 339.§ (2) bekezdése értelmében az államot terhelik, míg a másodfokú eljárásban felmerült kirendelt védői díj megfizetése alól a részben eredményes fellebbezésre tekintettel a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján mentesítette a vádlottat.

A Fővárosi Ítélet tábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a vádlottal szemben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, míg a határozat egyéb, törvényes rendelkezéseit a Btk. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki. Abban az esetben, ha a terhelt tartózkodási helye a jogerős

határozat meghozatala után ismertté válik, a Be. 531. § (7) bekezdése alapján perújítási indítványt lehet a javára előterjeszteni.

Budapest, 2014. évi szeptember hó 17. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Sebe Mária s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.241/2013/23. számú ítélete vádlott neve vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf. 313/2013/13. számú ítéletével 2014. szeptember hó 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. évi szeptember hó 17. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: